

Om kroppens värdighet

Paulusåret, 8:e månaden, en
kommentar till 1 Kor. 1:22-24

2009-03-19

I sitt första brev till korinthiserna skriver Paulus: **”Judarna begär tecken och grekerna söker vishet, men vi förkunnar en Kristus som blivit korsfäst, en stötesten för judarna och en dårskap för hedningarna, men för de kallade, judar som greker, en Kristus som är Guds kraft och Guds vishet”.**
(1:22-24)

Aposteln Paulus kom omkring år 50 på sin andra missionsresa till Korinth. Han stannade där ett och ett halvt år. Apostlagärningarna berättar rätt utförligt om denna vistelse (18:1-18).

Korinth hade på den tiden – enligt historikerna – ungefär 300 000 invånare. Två handelshamnar på varje sida av Korinthiska näset grundade stadens rikedom och utgjorde samtidigt jordmån för korruption och sexualisering. Omoralen ansågs självklar. Afrodites tempel hade fler än 1000 tempelprostituerade, och därför var uttrycket ”korintisk flicka” entydigt.

Utmanande mot en sådan materialism av egendom och kött ställer Paulus ”Kristus som blivit korsfäst”. Brevet till den unga korinthiska församlingen är präglad av bekymmersfullt och omvårdande deltagande: ”Jag gav er mjölk, inte

fast föda; den tålde ni ännu inte. Och ni tål den inte heller nu eftersom ni fortfarande har kvar er gamla natur.” (3:2-3) Bara sen fem år tillbaka är de kristna – visserligen ivriga men otillräckligt utbildade i trosläran och osäkra vad gäller moralen. Men de hade förmått inse denna brist och hade därför skrivit till Paulus. Denne svarade: ”Jag skriver inte detta för att få er att skämmas utan för att visa er tillrätta som mina kära barn” (4:14).

Eftersom han ser sig som ”Kristi tjänare och som förvaltare av Guds hemligheter” (4: 1), kretsar alla hans förmaningar runt ett enda centrum: att bli ett med Kristus – utifrån känsla och förstånd – och samhörighet med honom med kropp och själ. Kort sagt: inbördes enhet och känsla för kroppens värdighet.

Paulus kritiserar ”ofördragsamhet och strid” och partibildningar bland korinthiserna. ”Den ene säger: ”Jag

hör till Paulus, och den andre: Jag hör till Apollos” Apostelns svar: ”Jag planterade, Apollos vattnade, men Gud gav växten. Varken den som planterar eller den som vattnar betyder något, bara Gud, han som ger växten ... Vi är ju Guds medhjälpare, och ni är Guds åker, Guds bygge.” (3: 5-9)

Paulus varnar den unga församlingen för otuktens ödeläggelse: ”Vet ni inte att era kroppar är Kristi lemmar? Skall jag ta Kristi lemmar och göra dem till en skökas lemmar? ... Vet ni inte att er kropp är ett tempel för den heliga anden, som ni har inom er och som ni har fått av Gud? Ni tillhör inte er själva. Gud har köpt er och priset är betalt. Ära då Gud med er kropp.” (6: 15-20)

Den, som erkänner Kristus som det egna livets centrum och fundament, tror på honom och sätter sitt hopp till

honom, och framför allt: älskar honom. Av Kristus vet han vad kärlek är. Här, i verserna 1 till 13 i det 13:e kapitlet, strålar den mest lysande klenoden i hela brevet, ”Kärlekens höga visa”: ”Om jag talar både människors och änglars språk, men saknar kärlek, är jag bara en ekande brons, en skrällande cymbal ...” En bra text för att under bön och betraktelse låta något av apostelns vinnande värme strömma över till vårt eget hjärta.

av Josef Arquero

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/om-kroppens-vardighet/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/om-kroppens-vardighet/)
(2025-08-05)